

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ž 68,20n + uvítání (společně oslavit den Kristova vzkříšení, ve společenství brát podíl na síle, která pramení z události rozbřesku prvního dne po sobotě)

🎵 215

Modleme se: Náš dobrý a milostivý Bože, Pane našich dní, každé nové ráno je prozářeno nejen slunečním svitem, ale především tvou láskou a přízní. Bez ní by nebylo nic, svět by se obrátil v poušť a naše životy by pohltila smrt. Ty však ve své věrnosti dáváš další příležitosti, otevíráš novou budoucnost. Za to tě velebíme a ctíme.

Tys ve svém Synu Ježíši Kristu vzal na sebe naši smrt, abys ji tak zbavil moci, abys vyvedl zajatce, které držela pod svou tvrdou nadvládou, k novému životu. Tys nám v Kristu daroval smíření se sebou samým a odpustil jsi náš hřích, který nás do područí smrti uvrhl. Děkujeme za to a chválíme tě.

Prosíme, dej i nám plnost darů svého Ducha, dej Ducha síly, lásky a rozvahy, abychom žili jako tvoji svědkové, kteří budou v tomto světě konat dílo zvěstování evangelia o naší spáse bez bázně, vytrvale a věrohodně, aby se tak nadále šířila tvá čest a sláva po vší zemi i v našem nejbližším okolí: Slava Otci ... Amen

🎵 Svítá 44

promluva před vysláním dětí do NŠ: zacpat si uši, jaké to je neslyšet?

📖 J 11,21-27

🎵 68,1-2.9

„Hospodino milosrdenství nepomíjí, jeho slitování nekončí, obnovuje se každého rána.“ (Pl 3,22n) Dej nám s důvěrou čekat tyto tvé vzácné dary pro nás, náš Pane, k tomu ať nás posiluje i tvé slovo.

📖 2Tm 1,7-10

Už jste se někdy styděli? Asi ano. Jsou to někdy takové obyčejné trapné situace. Když se člověku nechce s pravdou ven, ale ono to nakonec praskne. Když je člověk pohodlný nebo sám sebou moc zaměstnaný na to, aby si všimnul, že by měl podržet otevřené dveře

starší paní nebo mamince s kočárkem. Když je člověk nervózní a pak je nepříjemný na manželku a na děti kvůli maličkostem a prkotinám. To já se za sebe v takových situacích pak dost často stydím.

A to by ještě nebylo to nejhorší, zač se může člověk stydět. Jsou i mnohem horší věci.

Ale proč by se měl stydět vydávat svědectví o našem Pánu? Co je na tom špatného? Není to snad to nejlepší, co jsme dostali, pochopili, přijali? Jistě že je. Tak jakýpak stud a ostych?

Ono se totiž svědectví o našem Pánu tak často setkává s odporem v mnoha různých podobách, s odmítáním a s výsměchem, že se nám s ním nechce moc ven. Obáváme se, aby nevyznělo vlezle, fanaticky. Máme strach, že budeme odkázáni na to, že jde o zcela soukromou záležitost každého, a že budeme posláni do háje. Jak to udělat, aby svědectví o našem Pánu bylo živé, nestrojené, přirozené, důvěryhodné? Moc nevíme, a tak se stydíme, ostýcháme se jít s ním na veřejnost.

A pak je tu druhá věc. Někdy se stydíme za své spoluvěřící. Když třeba sedí ve vězení. Když nejsou v životě mezi těmi úspěšnými, nehodí se pro dobrou reklamu. Přiznat se k nim, že jsou taky naši, že patří k nám a my k nim, to také nebývá snadné. „Ani za mne, jeho vězně, se nestyd’“, diktuje Pavel z kriminálu v dopise kolegovi. Co na tom, že to není nejlepší vizitka. „Sedím přece pro Krista, pro jeho věc, ne pro nějaký zločin.“

Vydávat svědectví Pánu, přiznávat se ke společenství, jehož členové mají rozmanité životní příběhy, a to ne vždy k chlubení, to chce sílu, odvahu. Kde jí vzít? Sami v sobě ji nenajdeme. „K tomu ti dá sílu Bůh.“ On nám „dal ducha síly, lásky a rozvahy.“ Poslání, které máme, je nám svěřeno i s patřičnou výzbrojí k tomu, abychom je mohli naplňovat. Nejsme ponecháni pouze sobě napospas, to ne.

Ale my dostáváme ještě mnohem víc než úkol a sílu k jeho naplnění. My jsme od Boha dostali především nesmírně veliké obdarování v osobě jeho Syna. My jsme byli obdarováni milostí, „kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy a nyní zjevil příchodem našeho Spasitele Ježíše Krista. On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu.“ (v.9n) Z milosti jsme dostali

nepomíjející život.

No, a tady nejspíš narazíme. Z milosti? To jako že nejsme dost dobří, abychom si něco zasloužili? Tak tohle zkuste vykládat lidem. Hned se do vás pustí, že oni přece špatní nejsou, nic zlého neudělali, nic neukradli, nikoho nezabili, proč by měli čekat na nějakou milost.

A pak to s tou smrtí. Kdo by se chtěl bavit o smrti? Na tu se nemyslí, ta se odsune, vytěsňuje. Proč bychom se smrtí měli zabývat? Jen ať si na nás ještě nějaký, nejlépe hodně dlouhý čas počká. Ta se nás teď netýká a snad ještě dlouho týkat nebude. Dejte s tím pokoj!

Vlastně se moc nedivím ostychu, který máme se svědectvím o našem Pánu. Ono to s sebou nese samá nepopulární témata. Potřeba omilostnění, a to pro každého bez výjimky. A vyrovnávání se s vlastní smrtí. S tím se jen těžko proráží na pestrém duchovním tržišti dnešní doby, kde se nabízí nespočet líbivějších a méně náročných nauk a věr.

Neostýchej se s evangeliem jít mezi lidi! Nestyd' se vydávat svědectví o našem Pánu. Sám si to musím vždy znovu opakovat a připomínat. Mezi námi, mezi svými to jde snadno a samo, to se dokonce očekává. Ale za plotem, na ulici, ve městě to už je horší.

A přece máme lidem nést něco, co je lákavé a v jiných oblastech života to funguje. Svědčíme o dobrém Božím obdarování z milosti, zadarmo, se slevou 100% bez figlů a podvodů. Není potřeba si to nijak zasloužit. Žádné: „Máme pro vás super dárek zdarma, když si koupíte sadu hrnců za pouhých 25 tisíc.“ Nikoli zlomení moci smrti a nepomíjející život, jenom když se zavázete ke slepé poslušnosti a k plnění rozkazů bez odmlouvání a přemýšlení. Nic takového. O daru je rozhodnuto dávno před všemi věky, než bylo cokoli stvořeno a než uběhla první vteřina času. Je to potvrzeno tím, že tu byl Ježíš Kristus na zemi mezi námi, narodil se, žil a zemřel. A nakonec z mrtvých vstal. Sám zlomil moc smrti. A nás se to týká, ovšem „ne pro naše skutky.“ Ne proto, co jsme schopni udělat, co obětovat, co splnit. Ale z milosti, zadarmo. Prostě dárek jaký se dává z lásky, která se neptá, čím se za to odvděčíme.

Za tohle se opravdu nemáme proč stydět, s tím se nemusíme schovávat za zdi kostelů. Tohle by měli slyšet a nahlédnout všichni.

Otázkou ale přesto zůstává, jak to udělat, abychom to uměli dosvědčit skutečně živě, nestrojeně, přirozeně, důvěryhodně. To už ale Pavel, vězeň pro Krista, nepíše. To už si musí zvážit a rozhodnout ten, kdo čte a kdo obdržel ducha síly, lásky a rozvahy, sám. Podle podmínek, do kterých má svědčit, podle konkrétních obdarování, kterých se mu v Duchu svatém dostalo. To už pak je na nás. Jen to nevzdejme dopředu kvůli tomu, že se budeme stydět. Amen

♪ 551

Náš Pane Ježíši Kriste, tys žil, zemřel a z mrtvých vstal, aby se stíny smrti nerozpínaly více nad zemí a nezahalovaly temnotou lidská srdce. Proto se u tebe nyní přimlouváme a tebe prosíme:

- Za naši společnost, aby se nenechala mást a svádět šířiteli strachu, polopravd a lží, nenávisti a sobectví. Žehnej lásce, solidaritě, pravdě a odvaze k milosrdenství. Smiluj se, Pane.
- Prosíme za církve pronásledovanou, za vězněné, mučené a zabíjené bratry a sestry v Sýrii a Iráku, v Egyptě a v Súdánu, v Číně. Dej jim vytrvalost a věrnost založenou v naději vzkříšení.
- Prosíme za církve zpohodlnělou, která nevydává svědectví o tobě a tvé spáse, ať už z důvodu studu, malé víry, bezradnosti nebo neschopnosti vystoupit ze zajetých kolejí. Probouzej taková společenství svým Duchem k novému životu. Smiluj se, Pane.
- Prosíme za ty, kdo se trápí nad svými zlými skutky a hledají smilování. Otevírej jim svou náruč, dej se jim nalézt, jejich lítost proměň v radost z odpuštění. Smiluj se, Pane.
- Prosíme za umírající, prosíme za nás, když nastane naše poslední hodina. Zůstávej nablízku, vlévej svou sílu, podepírej a uveď do nového života. Smiluj se, Pane.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 379

ohlášky

📖 Př 3,5-7

📖 Nu 6,24-26

♪ 426